

кото онова, което приличаше на другото въоръжение защото бѣше ржкодѣлие на старий Еликонъ ¹ а тѣзи мантия бѣше подарѣкъ отъ жителитѣ на Родосъ въ честь на градътъ. А когато обикаляше фалангата, за да я съвѣтува, или да я учи, или да я надзирава за нѣщо, ѣздеше другъ конь, като жалеше Буцефала, който бѣше вече остарелъ. Но когато начнуваше сражението докарврха му Буцефала, и като щѣше да се качи върхъ него, тогазъ извѣднѣжъ начнуваше нападенията противъ враговетѣ си.

§ 33. Прочее, слѣдъ като бѣше казалъ много насърчителни думи на Тессалийскитѣ войници и на другитѣ Еллини, които гърмогласно викаха урра, и го насърчаваха да ги заведе да нападнѣтъ враговетѣ, тогазъ зема на левата си ржка копие то а съ дѣсната призоваваше боговетѣ, като се молеше, споредъ както казва Каллистенъ, щото ако наистинна е роденъ отъ Зевсъ, да помогнатъ и да укрѣпѣтъ Македонцитѣ и Еллинитѣ. А прѣдвѣщателътъ Аристандръ, който носеше бѣла дрѣха и златенъ вѣнецъ, ѣздѣше на конь и бѣше близо до Александра, и посочваше единъ орелъ, който лѣтеше надъ главата на Александра, и съ лѣтението си водеше го право противъ враговетѣ, тѣй щото това знамение много насърчи зрителитѣ, и като се удързостиха и

1) Еликонъ, както и неговий баща Акесъ, бѣха прочути ткачи въ Кипъръ.